

OD HOLUBŮ JSME BYLI PROKLETÍ

Restaurace U Holubů a ti, kdo v ní působili, lidé okolo Sevy Mogileviče, se nakonec pro nás přes veškeré úspěchy a pochvaly ze zahraničí ukázali jako prokletí. ÚOOZ vznikl v lednu 1995 a razie proti mafiánům v podniku U Holubů proběhla koncem května toho roku. Takže jsme vlastně „v klidu“ pracovali jen pět měsíců, pak už na nás bylo hodně vidět. Můj odbor byl největší, přešla tam celá Alfa, jen se jí změnila hlavička na „Odbor zločineckých struktur“ a pokračovali jsme dál. Přehlavičkovaly se spisy – místo Alfy se zaevidovaly na nově vzniklý ÚOOZ – ale stejně se všechno vedlo na přísně tajné, takže všechno bylo přísně tajné dál. Seděli jsme na stejném místě, kluci makali pořád dál, bylo to úplně v pohodě.

A dělali jsme vše, co se týkalo Holubů. Společnost Arigon, Interpo, Igor Střelec, lidé kolem Interconexu, už se nám kolem Rusů hodně motal Zdeněk Zbytek... Pak se tam objevil Rus jménem Oleg Bojko – člověk od Josipa Kobzona, který ještě předtím, než zastřelili Kvantrišviliho, pracoval pro něj. To jsme věděli, že už je naprostý mafiánský top v Rusku. O Josipa Kobzona měli velký zájem v FBI a Kobzon jezdil do Česka, proto jsme ho monitorovali pokaždé, když tu byl. Stýkal se s lidmi, kteří měli větší nebo menší provázání na ruskou ambasádu, z toho vyplývalo napojení na současné i někdejší pracovníky ruských zpravodajských služeb. Tyto informace jsme hodně konzultovali s BIS a vojenským zpravodajstvím. Tyhle české tajné služby nám ale žádné

zpětné vazby nedávaly, to neměly v popisu práce. My při sledování těch, kdo chodili k Holubům, měli spoustu záchyťů – auta, lidi, firmy, nemoovitosti. Byly to zpravodajské informace, kdo se s kým stýká, jaké firmy tu jsou, nic moc pro policii. Nechávali jsme si jen to, co bylo důležité pro pátrání kolem aktivit solomonské mafie a Asociace pro 21. století nebo solncevské mafie, ale zbytek jsme dávali českým tajným službám.

Cílem bylo mít informace v kontextu a pracovat s nimi, budovat kolem nich policejní a zpravodajskou obranu, k tomu jsme museli znát, které riziko bylo skutečně klíčové. Nemohli jsme postavit fungující policii, když jsme neznali nepřítel ani bezpečnostní rizika, nedokázali jsme je pojmenovat. Jasní byli kriminálníci na ulicích, drobní zloději, třeba i násilí, přepadení, krádeže aut, vloupání do bytů, obchodů – prostě zločiny, které jsou vždy a všude, takže policie už má systém, jak tyto zločince dopadnout, a spravedlnost už je umí potrestat odpovídajícími tresty. Po listopadu to chvíli trvalo, než si policisté zvykli, že nemůžou jen tak na ulici sbalit někoho, kdo se jim nelíbí, že musejí mít důvod – a hlavním důvodem bylo, že spáchal zločin. Taky tu byly jednoduché podvody, korupce, defraudace i komplikovanější kriminalita, na niž existovaly léta letoucí, a to i za socialismu, kriminalistické postupy.

Ale nikdo nebyl připravený na to nejhorší – na mafie, které tu od roku 1991, možná 1992 ve velkém řídily obchod s drogami, bordely, korumpovaly, vydíraly a pak ještě na vyšším stupni ovládaly finanční a bankovní operace, měly kontrolu nad finančními toky do a z daňových rájů a vypadalo to, že začínají být propojeny se státními úředníky, některými policisty i politiky. S tím bylo zapotřebí pracovat, budovat policii, která by měla jednotky proti konkrétnímu zločinu a proti zločinu na konkrétním místě. Ale tohle prostě nešlo zlomit u těch starých struktur. ÚOOZ byl v rámci policie asi prvním pokusem. Ta jednotka byla postavená, aby měla logický smysl, aby se její práce doplňovala a stala se součástí bezpečnostní politiky státu.